

Poes is boos door Nel Veer-man

Dat is me ook wat!

Gis-te-ren was ik zo blij! En nu ben ik zo be-droefd! En zo boos!

Gis-te-ren heb ik vier klei-ne, jon-ge poes-jes ge-kre-gen, vier lie-ve klei-ne poes-jes. Drie er-van zijn wit met zwar-te vlek-ken. En één is he-le-maal zwart met wit-te teen-tjes. Wat was ik blij met mijn kin-der-tjes! Ik had een fijn plek-je uit-ge-zocht, waar ze lek-ker zacht kon-den lig-gen en heer-lijk kon-den sla-pen. Het was in de voor-ka-mer. Daar ligt een groot, dik kleed op de vloer, het reikt tot in de hoe-ken. Een vast kleed noe-men de men-sen dat. Het ligt in de mooi-ste ka-mer van het huis, daar ko-men ze niet dik-wijls. En daar-om dacht ik: laat ik mijn kin-der-tjes maar in die stil-le ka-mer op dat zach-te kleed neer-leg-gen. Ik heb daar van-nacht heer-lijk ge-sla-pen. En mijn klein-tjes ook.

Maar van-mor-gen!

Van-mor-gen hoor-de ik ze in huis al o-ver mij pra-ten.

„Waar zou de poes toch zijn?” zei-den ze. En ze rie-pen me ook: Poes, poes, poes.

Toen is Wim, de groot-ste jon-gen, in de ka-mer ge-ko-men. En na-tuur-lijk, hij zag me da-de-lijk, die jon-gens zien im-mers al-tijd al-les!

„Kom eens gauw kij-ken!” riep hij. „Gauw dan, kijk eens wat leuk!”

En daar had je het al. Al-le gro-te men-sen en klei-ne men-sen uit het he-le huis kwa-men aan-ge-lo-pen. En e-ven la-ter ston-den ze al-le-maal over ons heen-ge-bo-gen.

Mijn kin-der-tjes von-den dat niets pret-tig. Ze kro-pen dicht te-gen me aan en piep-ten van angst.

„Wat lief!” zei de één.

„Wat schat-tig!” zei een an-der.

„Mo-gen we ze hou-den?” vroeg een der-de.

En mijn me-vrouw zei: „Ja. Ze zijn erg lief, maar ze mo-gen hier toch niet in de voor-ka-mer blij-ven.”

„Hè, waar-om niet?” vroe-gen de kin-de-ren.

„Om-dat ze de boel hier mis-schien vuil ma-ken.

We zul-len ze in een hoek-je van de schuur neer-leg-gen op een stuk van een ou-de de-ken. Dat kan net zo goed.”

En heus hoor. Zo is het ge-beurd! Ze heb-ben mijn ar-me kin-der-tjes op-ge-pakt en naar de schuur ge-bracht. Ik liep wel mee. Na-tuur-

lijk, ik laat mijn kin-der-tjes zo maar niet in de steek! Ik heb hard ge-mi-auwd, om te vra-gen, of we toch as-je-blijft in het huis moch-ten blij-ven. Maar het hielp niet. We moes-ten mee. En nu lig-gen we op een stuk wol-len de-ken in een don-ke-re hoek van de schuur.

En nu ben ik boos en be-droefd. Zijn mijn kin-der-tjes dan niet lief ge-noeg om in hun mooi-e huis te wo-nen? Leg-gen ze hun ei-gen kin-der-tjes soms ook in een hoek van de schuur? Nee, dat doen ze niet, na-tuur-lijk niet. De schuur is don-ker en ik vind, dat het er tocht. Dat is he-le-maal niet goed voor jon-ge poes-jes. Kon ik ze maar weer op een be-ter plek-je bren-gen!

Zie je wel, dat mijn kin-der-tjes lie-ver zijn dan die van de men-sen! Nu heeft me die Wim een ruit ka-pot ge-gooid! Zijn va-der en moe-der zeg-gen al-tijd: „Wim, niet voet-bal-len in de tuin!” Maar hij pro-beert het toch, tel-kens weer. En nu is de bal door een klein rui-tje van de serre ge-vlo-gen. Wij schrok-ken er van. Zo rin-kel-de het glas. Nee, mijn kin-der-tjes zou-den zo-iets nooit doen. Ik ben daar-net al eens gaan kij-ken, va-der was juist be-zig het glas weg te ra-pen. Tjon-ge, tjon-ge, daar zal wat op zitten voor Wim, vader keek zo boos!

Maar ik... heb een fijn plan-ne-tje bedacht. O nee, ik vertel er nog niets van, het is een heel groot ge-heim. O nee, sst, niets zeg-gen. Wat heb ik nu toch iets leuks be-dacht! Wacht maar. Van-a-vond, als het don-ker is, als ze al-le-maal naar bed zijn, dan zul je eens zien, wat er ge-beurt!

Het is nacht. Het is zo stil om het huis. Ik ge-loof, dat ze daar-bin-nen al-le-maal sla-pen. De lich-ten zijn uit. Zal ik het nu eens pro-be-ren, heel al-leen? Zou ik het dur-ven? Ja hoor, ik doe het.

Ik kruip door het kat-te-poortje uit de schuur. Wip, daar spring ik door de ka-pot-te ruit, wip... in de ser-re. Ja, de deu-ren naar de kamer staan o-pen. En de deur naar de gang staat op een kier. Zou ik in de gang-kast kun-nen ko-men? Ja heus! Het gaat! Nu maar gauw naar mijn klein-tjes toe. Ja hoor, moe-der komt jul-lie ha-len! Moe-der brengt jul-lie fijn weer in het huis! En ze zal jul-lie lek-ker goed ver-stop-pen. Kom jij maar eerst hier, klein zwart-je. Nee, piep maar niet zo! Wees maar niet bang! Moe-der zal je heel goed vast-hou-den, hoor, in haar bek. Dat doet niet zeer, he-le-maal niet! Moe-der is héél voor-zich-tig. Daar gaan we. Zo, zachtjes aan... daar zijn we al bij het raam. Nu ga je mee de lucht in... pas op... wip... en nu weer naar be-ne-den. Zo, nu zijn we er bij-na. Is het hier niet fijn? Kijk, hier gaan we wonen, dit is ons nieu-we huis. Een he-le die-pe kast. Hier ligt een oud kus-sen, dat is ons bed.

Is het niet le-ker zacht? Nu e-ven wach-ten hoor, ik ga de an-de-re kin-der-tjes ook gauw ha-len.

Hè, hè, ik ben er toch wel een beet-je moe van. Maar nu kun-nen we ook heer-lijk gaan sla-pen. Wel-te-rus-ten!

Hè, wat schrik ik daar. Is me dat een ge-schreeuw in de gang. Daar komt Wim aan. Wat zou hij nu weer heb-ben! Hij huilt! Hoor dan: „Moe, Moe-der, nu zijn ze weg, ze zijn weg!” „Wie zijn weg?” vraagt moe-der.

De poes-jes zijn weg uit de schuur, o, o, de poes-jes zijn al-le-maal weg.”

Ik beef er van! Hij huilt, om-dat wij weg zijn! Wie had dat nu ge-dacht, dat Wim zo-veel van ons hield! Maar ik zeg niets! Laat ze maar zoe-ken! Hoor, daar gaan ze al kij-ken al-le-maal. Nee, we zijn niet meer in de schuur, we zit-ten lek-ker hier! Stil hoor klein-tjes, heel stil zijn, als ze ons vin-den. wor-den we na-tuur-lijk weer naar die a-ke-li-ge schuur toe-ge-bracht. En wij wil-len ook in een echt huis wo-nen. Net als Wim en de an-de-re kin-der-tjes!

Nu heb-ben ze ons toch ge-von-den! Mijn me-vrouw heeft het he-le huis door-ge-zocht. Zo kwam ze ook hier in de gang-kast. En toen zag ze ons.

En die Wim was zo blij. Zo blij!

„Mo-gen ze nu as-je-blijft hier blijven,” vroeg hij, an-ders brengt de poes ze mis-schien he-le-maal weg.”

Ik heb ook ge-vraagd, of ik in huis mocht blij-ven. „Mi-auw, mi-auw,” zei ik.

En toen zei moe-der: „Nu goed dan, dan leg-gen we ze op dit kus-sen in een hoek-je van de keuken.” Zo zijn we weer ver-huisd, maar

dat was niet a-ke-lig, het was pret-tig. En ik ben nu weer blij, heel blij. En ik denk bij me-zelf: Zo zie je al weer, dat stou-te jon-gens toch ook nog wel eens heel, heel erg lief kun-nen zijn!

'n Lijstje van karton

We snijden eerst een rechthoek van karton, groot 18 x 14 cm. Uit die rechthoek snijden we midden uit een kleine rechthoek van 12 x 8 cm. Dan snijden we weer een rechthoek van sierpapier, groot 20 x 16 cm en daaruit 'n rechthoekje van 10 x 6 cm.

Leg nu het sierpapier onder het karton en knip de hoekjes bij ab, cd, ef, en gh weg. Smeer het sierpapier met dextrine in en sla de randen om.

Snijdt nu een rechthoek van sits, groot 17 x 13 cm. Leg die onder het lijstje en teken de driehoeken a, b, c en d. Plak het sits aan de achterkant van het lijstje vast en buig de uitgesneden driehoeken, die je niet met dextrine insmeert om; zet ze met een splitpen netjes vast, zoals je op de onderste tekening zien kunt.

